

דרשה ביום שישי

זאב ובוטינסקי היה סתהפך בקיברו אינו שמע את דרשת השייח באלי-אקצה.

את הפרשנות המבהילה ביותר הש' מיע שייח' מוסלמי בדרשה השבועית במיסגר אליאקצה, ביום השישי הראי שון אחרי הבחירות בישראל. הוא פנה אל מנהיגי העולם הערבי, והציע להם ללמוד מהיהודים. היהודים פנו אל הקנאות הדתית. כך, אמר, צרי כים השליטים הערביים לחזור אל הק נאות המוסלמית. יש להפוך את אר צות-האיסלאם למדינות דתיות, כשם שמדינת-ישראל הופכת למדינת דתית. לא למזרח. אדם אחד שהיה מת הפך בקיברו לשמע דברים אלה הוא זאב ובוטינסקי, שתלמידיו השתוללו מרוב שימחה למראה ניצחונם של הח' רדים.

ז'בוטינסקי, כמו הרצל לפניו, רבכ כאופו קיצוני בהפרדת הדת מן המי דינה. עד כדי כך, שנגלל שאיפה זו בלבר רחה את העולם המיוזרחי והתר' בות המיוזרחית.

לפני שני דורות כתב ז'בוטינסקי מאמר עקרוני חשוב, שאינו נלמד על- ידי תלמידיו בגלל סיבות ברורות. במי אמר זה השיב על הטענה של מרטין כובר ואחרים, שעל מדינת-היהודים העתידה להשתלב במזרח.

ברוחו את הטענה הזאת מכל וכל, השמיע ז'בוטינסקי בעיקר נימוק אחד: במזרח אין הפרדה בין הדת והמדינה. במזרח שולטת הדת גם במערכת השלטונית. על כן, מדינת-היהודים צריכה להיות מדינה מערבית. כי רק כמערב בוצעה המהפכה אשר הביאה להפרדת הדת מן המדינה.

השתלבות במזרח. עכשיו קורה ההיפך, כחסות הליכוד, שאנשיו מניפים מעל ראשם את דגל ז'בוטינ' סקי.

בעוד שבכל ארצות המרחב לוחמים כחות-הקידמה בכוחות הריאקציה הר איסלאמית, ומניפים את דגל הקידמה החילונית המודרנית, הולכת דווקא ישראל בכיוון ההפוך. ואילו אש"ף, גוף חילוני ובלתי-דתי, שבו פועלים מוס' למים ונוצרים זה בצד זה, משתדל להר' לחם בקנאים הדתיים שבקרב העם הפי' לסטיני.

אולי זוהי צורה ישראלית של הש' תלכות במזרח — השתלבות בלתי נכונה, במזרח הלא-נכנס, שגם הכוחות הנאורים בקרב הציבור היהודי-המזרחי בישראל מבקשים להשתחרר ממנו. לא מדינה כזאת חזה בנימין זאב הרצל, מחזה המדינה (ראה הנוון). ולא מכס נורדאו, שותפו. ולא חיים וייצמן. וכמוכן לא זאב ובוטינסקי. זוהי מדינה אחרת.

מיפלות

מיצעד הסחטנים

הם יכלו פשוט לזמן את ראשי שני הסחנות ולקיים סכירה פומבית. ראשות הממשלה לכך המרבה במחיר.

יום אחרי יום רא המוני ישראל על המידקע את המחזה הזה: קבוצה של

כנסת 11

12

אגו"י
ש"ס
מורשה
מפד"ל

53

מערך

אומץ
תמי

ליכוד

47

ר"ץ
יחד
שינוי

תחיה

6

מתקדמת
חד"ש

כר

תוצאות הבחירות, 1984
4- מערך, 1 חמ"י, 1 אומץ

כנסת 12

18

אגו"י
ע"ץ
ש"ס
מפד"ל

49

מערך

אומץ
תמי

ליכוד

47

מפ"ם
שינוי
ר"ץ

תחיה

6

מחוקמת
חד"ש
דראושה

צומח

מולדת

תוצאות הבחירות, 1988
6 דתיים

השאיפות של בוחריהם, אם בתחום הרעי אינטרסים הכלכליים, אם בתחום הרעי יוני. זהו תפקידם. אולם הסחטנות הנוכחית של המפי' לגות הדתיות היא מסוג חדש, בבחינת הכמות היוצרת את האיות. מיפלגות, שביחד לא זכו אלא בקולות של 15% של הציבור, מציגות תביעות המת' אימות למיפלגת-דוב, ולא רק בתחום הפוליטי הצר, אלא בכל התחומים של חיי החברה והמדינה. געגועים לקללה. לא היה זה פלא שנשמעה בציבור דרישה גוברת להק' מתה מחדש של ממשלת מערך-ליכוד, כלי הדתיים — אם כדי לבצע רפורמה, אם רק כדי לגרש מן השלטון את הח' רדים. כמערך היתה נטייה סמוייה לכך. זה התאים לאינטרס של שימעון פרס, אשר המפלה עירערה את מעמרו לח' לוטין. היה נרמה כאילו יצחק רבין צריך להיות מעוניין בהפלתו של פרס, אך גם מעמדו של רבין מעורער בטווח הרחוק. אם אכן תרד מיפלגת-העבודה לאופוזיציה, ישוחררו בה כוחות שיכר'

כ.ם הם רחו את הפגישיה, כדי לנצל את הזמן לעמידה נוספת על המקח. למעשה הם דרשו לקבוע את המחיר לפני שהם ממליצים באוזני הנשיא על המנהיג — איש-הליכוד או איש-המערך — שעליו יוטל להרכיב את הממשלה הבאה. המאמץ הנואש של שימעון פרס ללכוד לפחות את אנשי ש"ס ורגל' התורה לקואליציה בראשותו, העלה את מחירם של כל הדתיים. המפד"ל, בעל חמישה מנדטים, תבע שלושה מישרדי-ממשלה, ביניהם תיקי-המפתח של החינוך והדתות. ש"ס, על ששת חבריה, תבעה לא פחות משש משרות של שרים. שתי מיפלגות אלה בלבד, המהוות פחות מעשירית הכנסת, תבעו לעצמן את מחצית הכסאות ליד שולחן-המדי' שלהן. וזהו רק קצה-הקרחון, כי התביעות הכלכליות גבוהות ויקרות הרבה יותר. 50% ל-15%. בעולם הפוליטי, סחיטה אינה בהכרח מילת-גנאי. ח'כים נבחרים כדי ל"סחוט" את מילוי

המציאות החדשה מעניקה לרתיים את ההכרעה בין שני הגושים הגדולים. הגוש השמאלי והגוש הימני כמעט מאוזנים (ראה דיאגרמות). הערבים סירסו את עצמם בבחירות. המפתח הוא בידי החרדים ושאר הדתיים. אילו היו מהווים גוש אחד, יכלו לה' סוך לעצמם את הריצות בין המיש' רדים. הם יכלו פשוט לקבוע מועד למכירה כללית, נוסח סו'ב'. במועד הקבוע היו ראשי המערך וראשי הליכוד מתכנסים ומציעים את הצעותיהם, וה' דתיים היו בוחרים כמי שמציע את הה' צעה הגבוהה ביותר: כדיוכך תיקים בממשלה, וכדיוכך מיליונים למוסדר תיהם, כדיוכך חוקים רתיים חרשים. שוק סרסי. יעילות כזאת היא מהם והלאה. גם הדתיים נהנים ממיש' חק של מקהו-ממכר, כמו בשוק פרסי. מה גם שכל מיפלגה עומדת על המקח בנפרד. כפעם הראשונה בתולדות המדינה הונהגה שיטה חדשה: החרדים סירבו לבוא אל נשיא-המדינה, המסמל במילא סמכות שאין הם מכירים בה עומק ליי

אנשים בעלי זקנים שחורים, בחליפות שחורות, חבושים במגיבעות שחורות, נכנסים ללישבה. פעם ללישבת ראשי הממשלה, פעם ללישבת שרה-החוק, פעם ללישכתו של שר אחר. קבוצה אחת נכנסת, הקבוצה יוצאת, קבוצה אחרת נכנסת, הקבוצה השניה יוצאת, קבוצה שלישית נכנסת, וכן הלאה, תה' לוכה בלתי-פוסקת. איראפטר היה להבחין בין קבוצה לקבוצה, כי רוב האישים השחורים אי' גם מוכרים לציבור. במכס שיטחי אי' ביניהם דימיון מפליא, מפני שהם לבר' שים במדים אחידים. תיקים ומיליונים. זוהי המציאות הישראלית של נובמבר 1988, אחרי הבחירות לכנסת ה-12. בקורס מוזרו למד עמ'ישראל להכיר מציאות חדשה. הרבי מלובאביץ' שונא את הרב אלעזר שן. הרבי מלובאביץ' שולט באגודת-ישראל. הרב שך שולט בש"ס ובדגל-התורה. אין הם יכולים לשבת בצוותא ליד שולחן אחד, ולכל אחת מן המיפלגות דרישות הסותרות את דרישות רעות-היריבתה.